

рече Іаковъ, че наистина ще го сторишъ. — И Іосифъ са закле да изпълне заръчванъето на баща си. (Быт. мѣ. 28—29—32—).

§. 73. *Іосифъ прѣдставя двамата си сѣнове на Іакова за да ги благослови.*

Іосифъ прѣдстави двамата си сѣнове, Манассія и Ефрема на баща си за да ги благослови: и първородныйтъ, Манассія тури отдѣсно на старецътъ, а по младыйтъ, Ефрема, отлѣво. А Іаковъ, като си кръстоса ръцѣтъ, положи дѣсната си ръка на главата на Ефрема, а лѣвата на Манассія и тъй благослови и двамата пзедно, Туй като видѣ Іосифъ, смути са и поиска да прѣмѣсти ръцѣтъ на баща си. — Но той не рачи, и рече: Знаж, сынко, знаж че този е първенецътъ, а онзи по младъ, но отъ промысль азъ направихъ туй. — Слѣдователно Іаковъ прѣдпочете Ефрема отъ Манассія. (Быт. мн. 1—).

§. 74. *Іосифъ погреба баща си.*

Като видѣ Іосифъ че умрѣ баща му, пада на тѣлото му, оплаква го много. Послѣ заповѣда да балзамировать мъртвецътъ и тъй съ братьята си и съ множество Египтяны прѣнесе го въ Ханаанската земя. Послѣ го погребохъ и скрыхъ тѣлото му въ пещерата, въ която лежѣхъ Авраамъ и Ісаакъ и са върнахъ въ Египетъ. (Быт. н. 1—14).

§. 75. *Іосифъ утѣшава братьята си; неговата смъртъ.*

Подиръ смъртъта на баща си, братьята на Іосифа като са бояхъ да не бы той по злопаметство си отмъ-